

När skönheten kom till Bro

F ebruariskymningen kom tidigt. Blenda Pihlgren cyklade genom dunklet mot en försiktig solnedgång. Regnet som isat hennes kinder hade upphört. En liten strimma eldrött ljus letade sig ner mellan molnen, den blev kraftigare och färgade himlen röd. Det såg ut som om Visby brann.

Uppfylld av tankar på hur framtiden skulle bli cyklade hon målmedvetet hem mot staden. Hon måste rädda sitt äktenskap. Det som var kvar av det efter år av svårigheter. Det var ett under att han stannat kvar tills nu. Hennes mun formade orden som måste sägas: Förlåt, Mikael. Vårt liv tillsammans blev inte alls som du ville. Förlåt. Jag gjorde så gott jag kunde. Jag lovar. Hela tiden. Men jag vågade inte. Jag förstod inte varför jag var så rädd. Nu vet jag hur mina demoner ser ut. Det var som psykologen sa: de krymper i dagsljus. Jag mindes dem med ett barns ögon. Men jag är vuxen nu.

Det vågiga mörka håret låg regnvått över reflexvästen som Mikael hade tvingat på henne. Fingrarna blev stela av köld. Blenda drog mössan längre ner i pannan. Hon skulle kontakta polisen. Bara hon fick tag i en telefon. Hon formulerade anmälan för sig själv. Allt skulle upp i ljuset. Det handlade om självrespekt. Hon cyklade fort, vreden gav kraft åt varje tramptag. Lösryckta meningar ur det samtal hon lämnat i ursinne blandades med svaren hon först nu lyckades formulera. Det är märkligt att man först efteråt kommer på vad man skulle ha sagt, de riktigt vässade replikerna.

Om Blenda Pihlgren inte hade varit så upptagen av det förflutna hade hon säkert hört bilen komma. Hon kanske till och med skulle ha vänt sig om och sett den blå Fiestan dyka upp på vägen i hög hastighet. Nu var det omedvetet hon styrde längre ut på vägrenen. Som om kroppen reflexmässigt uppfattade faran fast hjärnan sysslade med annat. Ljudet kom närmare. Alldeles för sent insåg hon förarens avsikt. Med en känsla av ren förvåning såg hon hatet i det bleka ansiktet. En evighetssekund innan allt blev splittrat i knivskarpt ljus. Det blev så tyst. Hjärtats egna slag som en pulserande skugga över näthinnan. Ett stegrande ljud tills allt blev en ringande ton. Smärtan bar henne in i medvetlösheten, i det bultande mörkret, medan livet rann ur hennes ådror